

forfatningstraktaten osv., netop har været, at man ville opnå et konkurrerende regime fra EU's og Luxembourg's side i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg.

Redegørelsen peger på de kapacitetsproblemer, der ikke mindst er i forbindelse med Menneskerettighedsdomstolen, og vi er enige med de ordførere, der også har peget på, at der her er noget, der må gøres noget ved. Europarådets troværdighed på menneskerettighedsområdet står og falder i høj grad med, hvorvidt vi får en domstol, som er arbejdsduelig i forhold til den sagsmængde, som den også er tiltænkt at håndtere. Og det er ganske enkelt påkrævet, at der sker noget radikalt på det område, så man kan få gang i sagsbehandlingen.

Med disse ord vil jeg blot sige, at vi er tilfredse med ministerens redegørelse også om de fortsatte bestræbelser, der gøres i Europarådets regi, inklusive de bestræbelser, der gøres af vores kollegaer her i Folketinget for at bringe arbejdet videre til gavn for alle europæiske samarbejder.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Dette er jo en premiereforestilling, så jeg håber, man tilgiver, at jeg har taget en masse papirer med op, for jeg aner jo ikke, hvad man finder på at spørge om bagefter. Det er jo en anden situation, vi står i.

Men lad mig indledningsvis sige nogle ord omkring regeringens opfattelse af Europarådet og beskrive den. Her har vi jo fået problematiseret en masse ting, men det er jo også væsentligt at gøre opmærksom på, at Europarådet er meget forgrenet, meget mangfoldigt, meget frodigt. Jeg kan sige, at det f.eks. i Danmark er halvdelen af ministerierne, der i større eller mindre omfang er omfattet af Europarådets arbejde. Den Parlamentariske Forsamling rummer de partier, som har sæde, som vi ved, her, og som fører en meget aktiv politik for at beskytte og styrke Europas kerneområder.

Man går ind i mange detaljer, men det er vigtigt, at de detaljer i konventionerne og rammekonventionerne og alle de her forskellige ting, der er blevet vedtaget igennem de 50 år, fra Europarådet er meget grundigt gennemarbejdet og drøftet, for de har jo betydning for os alle sammen. Meningen med det har jo lige siden Europarådets fødsel været at trække os alle sammen til en fælles opfattelse af og en fælles forpligtelse til det europæiske værdisæt og værdigrundlag.

Der er jo så sket det, som vi alle sammen har talt om her, at vi har fået landene i Central- og Østeuropa med siden 1989. Det var faktisk på et tidspunkt, hvor Europarådet var ved at visne og EU havde overtaget hele den fremdrivende kraft. Så kom åbningen i Mellemeuropa og i Østeuropa jo, og det betød pludselig, at Europarådet fik en meget, meget væsentlig betydning for at samle Europa. På det tidspunkt var det ikke muligt overhovedet at tale om medlemskab af EU. Sovjetunionen var endnu ikke brudt sammen, da Europarådet lavede det første samarbejde med de lande, som krøb fri af Sovjetunionens skygge og kom ud under jernhælen.

Jeg husker selv, med hvor stor spænding og forventning, men også nervøsitet, vi blev modtaget, når vi kom fra Retsudvalget. Det var det første udvalg, som tog over til de lande, som senere blev medlemmer, så for første gang havde de besøg af parlamentariske forsamlinger som Europarådet i Polen, i Tjekkoslovakiet. Og man var stadig væk nervøs for, om Sovjetunionen ville slå tilbage. Det gjorde de ikke, men den kontakt med os betød altså kolossalt meget. Vi var et fyrtårn, de så op til og orienterede sig efter.

Nu er man jo så problemfrit nået op på 45 lande. Det er kun Belarus og Monaco, som ikke er med, og så Vatikanstaten, som har sit kontor på gangen deroppe, men som ikke er medlem. Det betyder selvfølgelig også samtidig, at 25 af landene, som hr. Søren Søndergaard har nævnt, er medlemmer af EU fra 1. maj, at to-tre mere er på vej ind i 2007, og at nogle andre er på vej ind lidt senere. Det vil sige, at vi inden for en 10-års-tid vel er oppe på, at små 30 lande af de 45 er medlemmer af EU.

Det er jo klart, at Europarådet så igen får en ny rolle, hvor det skal finde sin plads, og der må Europarådet så finde ud af, hvad Europarådets særlige rolle er, hvad Europarådets kerneområder er, og det er jo altså dem, der tales om på side 9 i den skriftlige redegørelse, som jeg er glad for at mange har interesseret sig for.

Der står jo altså, at man skal koncentrere sig om sine kerneområder, og at de skal styrkes. Hvis ikke man har nogen kerneområder, men bare har en masse gode ting, som også gøres, men bare meget kraftigere og mere forpligtende i EU, så begynder Europarådet at visne.

Kl. 16.05

Men Europarådet er, som jeg tror fru Margrethe Auken var inde på, jo stedet, hvor man kan få talt sammen, også med de lande, som ikke er medlemmer, og få påvirket dem i den retning,